Примара

I

Темрява
У склепі невимовної печалі,
Куди зла Доля вислала мене,
Де радісне проміння не сяйне,
Де вічна Ніч трима скрижалі,

Художник, Богом проклятий своїм,
Творю в пітьмі й творінь моїх не видко;
Тут куховарю цвинтарні наїдки,
Тут, скип'ятивши, власне серце їм.

Та враз просвітить, заіскриться, зблисне
Розкішний промінь — марево краси.
Коли ж у нім щось східне й беззахисне

Сягне своїх непереборних сил,
Я пізнаю — ввіходить величава
Вона! Вся — з ночі, та яка яскрава!

II

Рама
Як пишна рама дивно увінчала
Майстерним пензлем зроблену картину,
В якій природа в осяйну хвилину
Незвичне і прекрасне поєднала,

Так меблі, одяг, мідь, разки корала
Несли її чарівності данину;
Здавалося, красу її єдину
Уся та дивовижа обрамляла.

Коханою всіма себе в'являла,
Вчарована ж собою, дозволяла
Принадливість розпещеного тіла

Лиш атласній білизні цілувати,
Та в жоднім русі приховать не вміла
Зрадливу пустотливість мавпеняти.

III

Портрет

Хвороба й Смерть за попелом гірким
Розвіють полум'я, що в нас палало,
Ці ніжні очі з поглядом палким,
Вуста, де серце в щасті потопало,

Цілунки всемогутні, як бальзам,
В нестямності жагучій хміль крилатий,
Що лишать по собі? — Чужим вікам
В три олівці малюнок бліднуватий,

Та й він, як я, на самоті вмирає,
Де сивий Час, байдужий дідуган,
Крилом жорстоким дні мої стирає:..

Життя й Мистецтва винищивши лан,
В душі моїй не вб'є рука лукава
Тієї, хто для мене втіха й слава!